

ни се покланя, понеже когато се въѣ единью, мирѡва дрѡгю. Ако не ти се ареса както ти писѡвамъ, вѡди готовъ слѡдъ 50: дни да се вѡеме съ Персите, които ми останаха неподви-
жемыте и мѡжественныте. Или теке съ вой-
ската ти ще въѣеме, или нѣе сички както се на-
мираме да се изгѡекемъ совѡемъ. Боговете пра-
ведното на рѡката си го иматъ, и гдѣто ти
изволатъ ще го дадатъ.

АЛЕКСАНДРЪ ПРИЕМА ПИСМОТО ДАРИЕВО.

Александръ като прочелъ писмото Даріево, по-
махалъ главата си и рекълъ: Царството е слад-
ко нѣщо, за което треба всакій царъ да се вѡе
колкото може. Спротивъ отвѣтыте що ми пи-
сѡва Дарій, хемемъ не е възможно да мирѡвамъ:
окаже Богъ нека даде мирътъ.

АЛЕКСАНДРЪ ВИЖДА СЖИЪ.

Александръ онаж ноць видѣлъ на сжнъ, чи
дошелъ пророкъ Іеремій при него, оклеченъ съ
началопастырските си одежды, какъвъ то го былъ
видѣлъ въ Іерѡсалимъ, и мѡ рекълъ: Иди по-
скоро при Даріа, потѡпчи го (кастиши), заед-
но съ войската Індійска, които идатъ срещю теке,
и ако те познаатъ, Богъ ще те въпази. Сѡ-
вѡдилсе Александръ, и повелилъ да отиде при
негъ Птолемей, Філонъ и Антиѡхъ: Приказалъ
имъ сжнѡтъ, и рекълъ: Въз отивамъ при Де-
ріа, окаже ако ме падне нѣкоя вѣда, и се из-
гѡежимъ, сичките свѣтовны царства да ги раз-
дѣлите помеждъ си, а столатъ Македонски да
вардите доврѣ да сѣди на името мое. Окаже